

Sygnatura akt I C 638/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Jelenia Góra, dnia 20-02-2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Paweł Siwek

Protokolant:Marcin Szczypiński

po rozpoznaniu w dniu 20-02-2014 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa K. Ł.

przeciwko (...). w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki K. Ł. kwotę 4.199,63 zł (cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt trzy grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2013 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1314,10 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 638/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 marca 2013 r. K. Ł. domagała się zasądzenia od (...) S.A. w W. kwoty 3.873,69 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu swojego pozwu powódka wskazała, iż jest właścicielem pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który uległ uszkodzeniu w trakcie kolizji z dnia 19 lutego 2013 r.

Odpowiedzialnym za ochronę asekuracyjną – ubezpieczeniową sprawcy szkody jest pozwany – (...) S.A. w W..

Pomimo prowadzonego postępowania likwidacyjnego oraz monitów i wezwań strony powodowej, na dzień składania pozwu pozwany nie zlikwidował szkody w pojeździe powódki w sposób prawidłowy.

W wyniku przeprowadzonych oględzin pojazdu, pozwany kalkulacją z dnia 22 lutego 2013 r. uznał się właściwym do wypłaty jedynie kwoty 2.819,95 zł.

Tymczasem z treści niezależnej kalkulacji wynika, że szkoda w pojeździe K. Ł. wynosiła 6.693,64 zł.

Wobec treści niezależnej kalkulacji K. Ł. samodzielnie oraz przez swojego pełnomocnika zwróciła się do strony pozwanej z żądaniem należytego rozliczenia szkody i jednoczesnym wezwaniem do zapłaty kwoty 3.873,69 zł jako różnicy pomiędzy wartością szkody, a wypłaconym dotąd odszkodowaniem, wyznaczając przy tym nieprzekraczalny termin do zapłaty do dnia 21 marca 2013 r.

W odpowiedzi strona pozwana pismem z dnia 06 marca 2013 r. kategorycznie odmówiła zmiany swojego stanowiska, oświadczając iż zwraca przesłaną niezależną kalkulację bez jej weryfikacji.

Z takim stanowiskiem pozwanego – jako niezgodnego z prawem powódka się nie zgadza. W szczególności nie akceptuje ona wyliczenia szkody przy zupełnie nierealnej stawce 60 zł za roboczogodzinę. Nie akceptuje również zastosowanego urealnienia wartości części zamiennych o 60%, jako działania nieuprawnionego i pozbawionego podstawy prawnej.

Mając na względzie fakt, iż strona pozwana na datę wniesienia powództwa nie wypłaciła powódce żądanej kwoty, wartością przedmiotu sporu jest ta ustalona w niezależnej kalkulacji naprawy, pomniejszona o dokonaną już wypłatę, tj. kwota 3.873,69 zł.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosło o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że wysokość należnego świadczenia odszkodowawczego została wyliczona w granicach normalnego następstwa szkody i przy założeniu, że poszkodowana przy jej naprawieniu będzie kierowała się rachunkiem ekonomicznym.

Powódka nie wykazała wyższej od ustalonej przez pozwaną wysokości szkody. W szczególności nie został przedstawiony żaden dokument poświadczający, iż w celu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia zostały poniesione wyższe koszty, ponad to co już zostało wypłacone przez stronę pozwaną.

Uwzględnione w kosztorysie powódki pozycje przekraczają zakres szkody stwierdzony przy oględzinach pojazdu dokonanych przez stronę pozwaną. Strona pozwana na etapie postępowania likwidacyjnego dokonała sprawdzenia przedstawionego kosztorysu pod kątem jego zgodności z uszkodzeniami pojazdu. Kwestionowana przez stronę pozwaną pozostaje zasadność lakierowania wierzchniego błotnika prawego przedniego, gdyż element ten nie został uszkodzony w wyniku zdarzenia. Strona pozwana zarzuca również brak podstaw do technologicznego uzasadnienia operacji cieniowania.

Pismem z dnia 09 grudnia 2013 r. pełnomocnik powódki rozszerzył powództwo do kwoty 4.199,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 marca 2013 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu (...) na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...), o numerze rejestracyjnym (...), należący do K. Ł..

Sprawca zdarzenia był ubezpieczony w (...) w W..

(Dowód: - okoliczność bezsporna)

Wysokość szkody wyniosła 7.019,58 zł brutto.

(Dowód: - opinia biegłego sądowego T. K. k. 51 – 67

- dokumentacja fotograficzna k. 16 – 17v

- dokumentacja fotograficzna na płycie CD k. 18)

(...) w W. uznało szkodę do kwoty 2.819,95 zł.

(Dowód: - okoliczność bezsporna

- pismo z dnia 22.02.2013 r. k. 8

- kosztorys z dnia 19.02.2013 r. k. 8v - 10)

Pismem z dnia 06 marca 2013 r. (...) w W. podtrzymało swoje stanowisko odnośnie wysokości przyznanego odszkodowania.

(Dowód: - pismo z dnia 06.03.2013 r. k. 11 – 11v)

Pismem z dnia 18 marca 2013 r. pełnomocnik K. Ł. wezwał (...) w W. do zapłaty kwoty 3.873,69 zł.

(Dowód: - pismo z dnia 18.03.2013 r. k. 15 – 15v)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

Na mocy art. 822 § 1 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Stosownie zaś do treści art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r., o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta.

Zgodnie z wyżej cytowanym art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia OC ma charakter wtórny wobec odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, nie może ona wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub osoby kierującej pojazdem, a ponadto zakres obowiązku odszkodowawczego zakładu ubezpieczeń jest ograniczony do wysokości sumy gwarancyjnej.

Na mocy art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Ze względu jednakże na regulację art. 805 § 2 pkt. 1 k.c. odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ogranicza się do wypłaty odszkodowania w pieniądzu.

Z tym że obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, Lex nr 55515).

Jak się wskazuje w orzecznictwie odszkodowanie winno obejmować wszystkie niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51).

Biorąc to pod uwagę, Sąd Rejonowy, opierając się na opinii biegłego sądowego T. K., ustalił iż wysokość szkody wyrządzonej w pojeździe K. Ł., na skutek kolizji drogowej w dniu (...), za jaką strona pozwana jako ubezpieczyciel sprawcy zdarzenia ponosi odpowiedzialność, to kwota 7.019,58 zł.

Odnośnie opinii biegłego to należało wskazać, iż podlega ona - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Przy ocenie opinii Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, jeżeli jest ona prawidłowa i jeżeli odmiennie ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 r., II UK 277/04, OSNP 2006/5-6/97; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, Lex nr 77046; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987r., II URN 228/87, PiZS 1988/7/62).

Sąd Rejonowy nie dopatrył się uchybień w opinii, które mogłyby stanowić podstawę do podważenia wyrażonego przez biegłego stanowiska. Biegły w uzasadnieniu swojej opinii bowiem szczegółowo odniósł się do rozbieżności pomiędzy kalkulacjami sporządzonym na zlecenie powoda i strony pozwanej. Wyjaśnił również kwestie związane ze stosowaniem przy naprawie zamienników.

Odnośnie natomiast zarzutów strony pozwanej, to nie zasługiwały one na uwzględnienie.

Biegły bowiem w swoim piśmie z dnia 02 stycznia 2014 r. szeroko i logicznie wyjaśnił kwestie związane z cieniowaniem błotnika prawego przedniego; pracami demontażowymi i montażowymi koła przedniego, skorupy wnętrza koła prawego, nadkola przedniego prawego, osłony zderzaka prawego reflektorów; wyboru warsztatów przyjętych do porównania.

Strona pozwana nie zakwestionowała wyjaśnień biegłego.

I dlatego też, w świetle powyższego, zdaniem tutejszego Sądu nie było przeszkód, aby opinia biegłego T. K. stała się podstawą ustaleń faktycznych, odnośnie wysokości wyrządzonej powódce szkody.

Biorąc zatem pod uwagę, że ustalona przez biegłego wysokość szkody to kwota 7.019,58 zł, zaś bezsporną okolicznością w sprawie był fakt wypłaty przez stronę pozwaną K. Ł. tytułem odszkodowania sumy 2.819,95 zł, należało zasądzić od (...) S.A. w W. na rzecz powódki tytułem odszkodowania kwotę 4.199,63 zł (7.019,58 zł – 2.819,95 zł).

W kwestii odsetek Sąd orzekł stosownie do treści art. 481 § 1 i 2 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe.

Strona pozwana zgodnie z art. 817 § 1 k.c. miała obowiązek spełnić świadczenie związane ze szkodą w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia zdarzenia. Nie było kwestionowane w postępowaniu, że termin ten upłynął w dniu 21 marca 2013 r.

Dlatego też odsetki ustawowe od wskazanej powyżej kwoty 4.199,63 zł zostały zasądzone od dnia 22 marca 2013 r.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W niniejszej sprawie na koszty te w przypadku powódki złożyła się opłata sądowa 210 zł (194 zł + 16 zł), opłata skarbową 34 zł, wynagrodzenie biegłego 470,10 zł oraz koszty zastępstwa procesowego 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.)).